

На мой взгляд, курс Украины к вступлению в НАТО – это не обеспечение безопасности, это вовлечение страны в предстоящие мировые военно-политические катаклизмы.

Гордейчук В.
НТУ «ХПИ»

МІЖНАРОДНІ ІНСТИТУЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Сучасна антитерористична політика реалізується в межах національних, регіональних і міжнародних інститутів, ґрунтуючись на відповідних законодавствах.

Міжнародну глобальну інституційну й законодавчу систему становлять: 1) ООН та її спеціалізовані установи (МАГАТЕ, Комітет з боротьби проти тероризму Ради Безпеки ООН, Сектор з попередження тероризму, Цільова група з проведення контртерористичних заходів); 2) міжнародна правоохоронна структура Інтерпол, Розвідувальний відділ з боротьби проти тероризму; 3) Міжнародний кримінальний суд, під юрисдикцію якого підпадають злочини проти людства, геноцид, військові злочини; 4) міжнародні організації «Кіловат», до складу якої входять секретні служби 18 держав: «Alliance Base» (служби зовнішньої і внутрішньої розвідки Німеччини, США, Канади, Франції), «Ешелон» (служби електронної розвідки Австралії, Канади, США, Нової Зеландії, Великобританії).

На регіональному рівні антитерористична політика формується й реалізується в межах структурних елементів політичної організації ЄС. У зв'язку зі створенням єдиного європейського внутрішнього ринку й відкриття кордонів між країнами ЄС створено спеціальну групу «Треві». На засадах «Бернського клубу», який співпрацює у сферах контррозвідки, боротьби з тероризмом, боротьби з розповсюдженням ядерної зброї та ядерного матеріалу, 2001 р. створено Антитерористичну групу (GAT). Крім цього, діє Європол – організація співпраці між поліцейськими службами держав-членів ЄС.

За останні 30 років у межах політичних і правових загальноєвропейських структур було прийнято понад 20 правових актів із питань антитерористичної політики.

Слід детально розглянути питання щодо української антитерористичної політики. 2003 р. прийнято Закон України «Про боротьбу з тероризмом», який складається з дев'яти розділів, де визначено базові поняття й терміни; правові засоби боротьби проти

тероризму; правила проведення антитерористичних операцій; особливості реабілітації постраждалих; відповідальність за терористичну діяльність; основи міжнародного співробітництва в боротьбі із цим явищем тощо. Порівняно з Кримінальним кодексом цей закон є значним кроком уперед у забезпеченні правових антитерористичних засад, але слід відмітити деякі його недоліки: 1) згідно із Законом поняття «тероризм» не має чіткого визначення, а пояснений через перелік методів терористичних дій; 2) використано багатозначні терміни, що призведе до розширення кількості злочинів, які підпадають під поняття «тероризм».

Отже, можемо констатувати, що контртерористичні інститути співпрацюють на принципах обміну інформації, пошуку й арешту терористів та їх спільників, видачі злочинців, контролю за небезпечними речовинами, протидії фінансуванню й поширення тероризму.

Делегей К.
КЗ «ХГПА»

ПОДОЛАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Протягом останніх років тема політичної корупції в Україні набула особливої гостроти. Масштаб поширення цього явища у владних і політичних інститутах дає змогу характеризувати політичну корупцію як невід'ємний атрибут їхньої повсякденної діяльності.

Політична корупція – це особлива форма боротьби за владу, у якій перемагають не політичні інтереси всіх груп суспільства, а багатомільйонні хабарі та інші види підкупу окремих політиків і партій. Політична корупція створює можливість конвертувати владу в капітал, а капітал – знову у владу. Саме цим колом бігають нині політика і влада в Україні.

За даними соціального опитування, проведеного Державним комітетом статистики, громадяни України мають дуже низький рівень довіри як до влади на всіх її рівнях, так і до всіх гілок влади (лише 10-16% опитаних зазначили, що мають високий рівень довіри до урядовців). Найвищою довірою користуються міські та селищні органи влади – близько 23% респондентів. Виявилося, що опитані українці підозріло ставляться до мотивів, якими керуються урядовці у своїй діяльності, вважаючи, що урядовці діють не в державних, а у власних інтересах. Аналізуючи ці дані, можна зробити висновок, що проблема є актуальною й не вирішеною на сьогодні.